

9. szám.
Jun. 29-én 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz máj.—aug. hóra 2 ft. 10 kr. vagy máj.—dec. 8 hó
4 ft. 20 kr. uj pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. — **Kiadó-
hivatal** : Pest egyetem-utca 4-dik szám.

IX. kötet.

MIT CSINÁLNÉK ÉN, HA KIRÁLY VOLNÉK?

Ha én egyszer, úgy rövid időre,
Király volnék nagy Magyarországon.
(Kérlek, édes szívem Török János,
Ézért ne mondj trónkövetelőnek,
Nem „kivánom“ én azt, csak „teszem fel“).
Hát én akkor is jó ember lennék.
Ide jönnék lakni fel Budára,
Budának a királyi várába,
A toronyból a nemzeti színű
Zászló egész a Dunáig érne.

Ágyú akkor nem kandikálna ki
A lölyukon a szépséges Pestre,
Dobszó senki álmát nem zavarná,
Még az ajtomon sem állna strázsa;
Majd megőriznének a koldusok,
A kik üres kézzel soh se látnak,
És a kiket nem én tettem azzá.

Minden reggel kihallgatást adnék,
Összeszedném az instantiákat,
Mikben kérnek nagy hivalt, rangot,
Fölszámálva érdekem csoportját.
S mikor a szám menne ezeregyre,
Akkor azt kiadnám egy kötetben :
E czim alatt : „ezeregy hazugság.“

Országgyűlésem permanens volna,
Követeknek kolbászt osztogatnék,
Hosszút annak, a ki röviden szól,
Rövidet a hosszan beszélőnek,
És a mikor beszél Besze János.
Akkor magam is mindig elmennék,
Az ebédet rendelvén későbbre.

Adót persze senki sem fizetne,
Sem egyenest, sem pediglen görbét.
A jó italt meg nem accisolnám,
A jó dohányt meg nem trafikolnám.
A papirost meg nem billogoznám,
Hát mi az ördögből élnék magam?
— Majd megmondom az énekem végén.

Nagy háztartás nekem nem kellene,
Egy miniszter — csizmát fűnyesíteni.
Más miniszter a lovat hajtani.
A harmadik az ebédet főzni.
Tanácsért a pénzem ki nem dobnám.
Mert azt magam is adok magamnak.
A többit hadd végezze az ország.

Ha jönnének hozzám perlekedők,
Kikkel a hétszemély sem boldogult,

Elővonnék lágy cipót, kulacsot.
 „Lélek adták, most egyeztetek ki,
 Itt a kulacs, szent legyen a béke.
 A substratum fele az actoré,
 A másik fele az incattusé.
 A mi megmarad, a prokátoré.
 Többet meg ne halljam, hogy civódtok.“

Censurát én bizony nem tartanók,
 Hogy' vigyáznék hát az ujságokra,
 Hogy bennem fölséget ne sértsenek?
 Mindegyikre én *praenumeralnék*;
 Még a debreczeni Dongóra is
 Mert tudom, hogy e derék cigányfaj
 Nem respektál senkit az ég alatt,
 — Csupán csak az *előfizetőjét!*

Katonára nem fogyna a pénzem,
 Azt én szépen haza ereszteném.
 Eredj fiam, örök béke van már,
 Mit czepeled azt a mangalétát?
 Jó léssz otthon kocsisnak, béresnek,

Nagy kaszárnyák, korbáznak, magtárnak,
 Ócska zászlók — magyar muzeumnak.

S mivel védném magam ellenségtől? —
 Ellenem ha jönne más potentát.
 Azt mondanám: „ha velem bajod van,
 Jól van; gyere ki velem a *gyepre*,
 Nekem is van, neked is van kardod,
 Próbáljuk meg, melyiké fog jobban?
 Fogadom: így rövid háborunk lesz.“

Minden héten egy napot kikötnék,
 Hogy azon az Üstököst szerkeszszem,
 Constituiom ezt megkívánja:
 Mint a kővést a strucznak gyomra,
 Üstökösre előfizetnének
 Mindazok, kik velem elégültek,
 (Tizenhat millió kerek számmal)
 Ez, per hat forint és harmicz krajczár,
 (Ez egy évi ára — helybeküldve)
 Teszen úgy circa száz milliócskát
 — S az én nekem épen elég volna.

K—s M—n.

VISSZAEMLEKEZÉSEK 1849-RE.

H. E.-nél 1849 július közepén beállit egy kozák meg egy cserkesz, s parancsolnak votkát. — Pálinka nem, de jó bor lévén a háznál, a szives házigazda azzal szolgál kedves vendégeinek. Az idegen uraknak tetszett a vérvörös ital, s gazdának vendégnek csucsos kedve lett; az elsőnek innia kellett, s jó példával előmennie, nehogy az utóbbiak megmérgezettnek véljék a kínált italt. Ittak hát nagyban; utóbb sincerisálni kezdtek. A kozák káplár kérdi:

— Mondd meg te magyar — mert a mi tótjaink és az oroszok egymás beszédét megértették, — mond d meg, miért kelle nekünk oly messze földről ide bejönnünk, ki az a Kossuth?

Erre a házi gazda ki nem fogyott Kossuth dicseretéből, hogy annyi millió előbb paraszt nép neki köszönheti szabadságát. A kozák lelkesedve poharat emel:

— Zsivio Kossuth!

H. E. poharat emel a cserkeszre, kínálta hogy ő is éltesse Kossuthot; ez pedig fogja puskáját, ha a kozák félre nem csapja az irányból, H.-t keresztül lövi.

— Azt láttam hallottam, midőn tótjaink

s tótul tudó magyar parasztjaink az orosz katonákat informálták a magyar ügyek felől. Mindjárt mondtam akkor néhány igen becsületes lief- és kurlandi származású német-orosz tisztnek:

— Önök ide tüzet oltani jöttek, s magukkal viszik haza. 1814—15-ben az oroszok Párisban voltak, s tiz év mulva constitutiót kiabáltak; — meglássák, a magyar események után önöknél is kell, hogy bekövetkezzék a szolgáljobbágység fölszabeditása. —

II. Sándor császár megértette a kor intő szavát, megelőzte bölcsen, hogy az okvetlen bekövetkezendő események neki és a rabbirtokos nemességnek fejére ne nőjjenek. — Hiszitek, hogy azon 800 lengyel nemes vér, kiket 1846-ban a föluszított parasztok megöltek, nem volt ijesztő példa nálunk is, hogy 1848 martiusban a parasztok emancipatiója oly könnyen s hirtelen megtörtént? Nem arra czélzott-e taval II. Sándor császár a moszkvai csökönös nemességhez intézett beszédében: Tegyétek önök, hogy önöket védelmezhessem!

AZ IDŐK UJRA KERÜLNEK.

A napokban tett figyelmessé egy jó barátom a „Magyar kurir“ 1818-ki I. félévi 12 ik számára, melyben e jellemző élczet olvashatni.

„Most esztendeje egy idevaló szegény ember Pápára menvén, ott egy Baranya vármegyei hasonló szegény emberrel összetalálkozott, s véle beszélgetésbe ereszkedett, a kitől midőn, a magyar köznépek szokása szerint, azt kérdezte volna :

— Mi ujságok vagynak, Sógram keteknél?
— erre a baranyai ember ezt az elmés feleletet adta :

— Semmi más ujság nincs, — ugymond — nálunk — mint az, hogy *minden szűk, csak a nadrág bő.*

Ezzel elég világosan előadta a taval uralkodott kenyérbeli nagy szükségét, mely miatt sok ezereknek megapadván czombjok, bő lett a nadrág. Most pedig csak egy esztendő lejárt után azt mondaná a baranyai ember: *minden bőv, csak a nadrág szűk!* mert mindene van a magyarnak, kenyere, bora, marhája, gyapjuja stb., de ezeket csak nagy ólcsón kell neki vesztegetni, s kevés pénzt lát; a ruhabéli artikulusok pedig csaknem semmit sem olcsódnak — szűken szereshet hát, valamint más ruhadarabokat, úgy *nadrágot is!*“

Az élcz folytatása 1861. június havában ez :
„Mai nap pediglen mindenünk szűk, még a nadrágunk is.“

A betyár tréfája.

N. Jóska H. M. Vásárhelyről, több mint félszázad előtt, híres betyár volt az alföldön. Alig volt alföldi vármegye, melynek tömlöczében egyszer másszor meg ne fordult, s ott több kevesb időt ne töltött volna. Egyszer meglepték, megcsipték, s lovastul Pestre a megyeházba kísérték. Derék nyerges paripáját kevéssel aztán épen árverelte a középponti szolgabíró, egy hajdu pedig a lovat, rajta ülve ugyancsak ficzánkoltatta.

Jóska keservesen nézte mindezeket; gunyolta a hajdut, hogy csak úgy tudja megülni a lovat, ülhetne csak ő rá, majd megmutatná, hogynincs annak a lónak párja egy vármegyében.

— No, lássuk hát Jóska, bátorítja a szolgabíró, — azon hitben, hogy vevők előtt az eladó jószág annál nagyobb áron lesz kelendő, — ülj rá! Jóska kétszer sem kérte magát. Lovára pattant; egy párszor körül járta az udvart; ekkor sarkantyuba veszi — suty, ki a megyeház udvaráról az utczára, utczáról a városba, városból ki a szabadba, eleget kiabáltak: Elébe, utána! Jóska, ez alkalommal, mint utolsó befogatásakor kiderült, egy huzomban kilencz mérföldet nyargalt Pestről az x-i csárdaig. Megmutatta, hogy nincs oly ló egy vármegyében.

A saját jelszava.

Bizonyos ügyvéd, ki az ügyvédség közelebb mult aranykorában jól megszédte magát, ezt irta műterme ajtajára: Az idő az én szántóföldem. Ennélfogva, ha valamely paraszt jött hozzá, hozván ajkain panaszt, — megelőzé őt mondván :

— Mielőtt szólna kend, fizessen le öt forintot.

Közelebbi télen, midőn a népgyűlések megkezdődtek, ügyvéd ur is föl akarván szólalni, — mindenfelől kiálták elébe :

— Fizessen le előbb öt forintot, azután szóljon.

Ez is az adó-executiohoz való adat.

X. X. Tegnapelőtt a várparancsnokság hozzánk irt, hogy egy mérnök kutyáját, ki elég vakmerő vala az adófelügyelő iránt köteles respectusról megfélekedezni, üttessük agyon. A derék komondor nevezetesen, midőn az adófelügyelő arra ment volna, morgással nyilvánítá nem tetszését; mire az adófelügyelő kirántá gyiklesőjét, s az irántai köteles tiszteletre akará megtanítani. De a komondor nagyobb strategikus volt, s hátul került az adófelügyelőnek, s jó darabot kikapott teste azon részéből, melyen nemcsak az adófelügyelő, hanem más ember is szokott ülni. — Azt csak gondolod, hogy e kutyát nem ütettük agyon.

Közeledik a Káni Kula.

Most is panaszkodnak már, hogy alig lehet kiállani a hőséget az országgyűlési teremben, hát még később, ha a kanikula itt lesz. Nem jó volna tehát egy jókora Luftloch-ot alkalmazni a háztetőn, nehogy azután a Sz. Gellért jámbor szomszédszeretetből ezen szándokban valahogy megelözzen.

A KÉPVISELŐHÁZI MINORITÁS ÉS MAJORITÁS.

Stúdium képek.

I. Benn a teremben. Tallérosy Zebulon táblabíró dicitót tart a felett 32° Reaumur forróság mellett, hogy nem kell semmi. Sőt még maga a semmi sem kell, sőt a semmi mellett levő „sem” sem kell. — Minoritás az, mely a teremben hallgat és részint alszik, részint mikor a szónok lélekzetvenni megáll, „szavazzunkra” zendül.

II. Az előcsarnokban. Itt van a majoritás! Czukrász leány nem győz likőrt töltögetni a mindig sürűbben jelentkező képviselőknek, s szedi a szavazatzédulákat (értsd 10 krajczáros bankó) azt a naiv észrevételt tevén, hogy Tallérosi úr a legderekből szónok, mert mikor ő beszél odafenn, olyankor *idele* a legtöbb szilvórium és tepertős pogácsa szokott elkelni.

III. Gyűlés végeztével. Minoritás az, mely az omnibusra felfér, a ki őket aztán a fürdőbe expediálja. Majoritás az, mely lemarad az omnibuszról, s irigységéből utána kiabál: „Dunába velük!”

IV. A dunafürdőben. Minoritás az, mely a társas fürdőben helyet kap, majoritás, mely künn szorul, s csak az ajtóból nézi a más jó dolgát.

Majd lefözve leend.

Kecskemétre a járásbirósághoz tul a Dunáról neveztek segédet, megérkezése után másnap felöltözött tetőtül talpig magyarba, mint már tul a Dunán divat vala, a főnökségnél magát bejelentendő, és tiszteletét teendő. Társai, kivel találkozott mosolyogtak, — tudva szándékát.

— Barátim, valjon nem veendi-e rosz néven a a főnök ezen öltözetet.

— Ah, dehogy, felelének — Bonyhádi irtóztatón szereti a magyar ruhát.

Miről sem hallott, jól reggelizve, azután elment a főnökhöz.

Öltözetén végig, végig nézett Bonyhádi, ez elég vala, hogy az napon minden főnöki étel kozmás legyen, miután a fiatal ember beszédét végzé, megszólal nem legnagyobb szelidséggel Bonyhádi :

— Ki fizetését huzza ön?

— A magamét.

— Ki fizeti önt?

— A Stajeramt.

— Kinek a kenyerét eszi? azt kérdem.

— A magamét — nőm süti — otthon főzettek.

— Ki ruháját hordja —?

— A szabóét, mert még nem fizettem ki.

— Ön durva és nagyon nyers.

— Nem is szeretnék főve lenni.

— Nohát majd lefözve leend — ha azt mondom, ha hivatalnok, hordja ön a hivatalnok-ruhát, vagy tartsa meg ezen betyáros ruhát, s hagyja itt hivatalát.

— Az is jól van! — Nagyságod tartsa meg hivatalát, én megtartom a magyar ruhát — meglátjuk még, ki lesz lefözve?

— Mert lássa amice!

— Semmi amice — Herfon ex propriis — ezzel lejött, s vissza a Dunán tulra.

Névváltoztatás.

Több tyrolí Spiessbürger, hogy *Gutgesinntségök* valahogy kétségbe ne vonassék, és hogy alkalmunk legyen loyaltásukat kitüntetni, alázatosan folyamodtak eretnekek neveihez hasonló hangzású neveiknek változtatásaért :

Dürl	mert	Türr —
Stercl	„	Perczel —
Kust	„	Kossuth —
Rácsn	„	Rákóczy —
Nablman	„	Napoleon —
Gribldigrabl	„	Garibaldihoz

hasonlitanak.

Ezen szomorú hirt azonban egy reánk nézve igen örvendetes ellensulyozza, t. i. több érdemes nem-magyar atyafi neveiknek magyarosításaért folyamodott, ugymint :

Ratzman	ki	Patkánydi —
Tölper	„	Bibaszi —
Dümmerer	„	Ostobági —
Botzwach	„	Szotykydi —
Brandl	„	Kozmágy —
Rauschigg	„	Isznyák —
Cstwrnek	„	? —
Prewlek	„	? —
Zrnztw	„	? —
Krsk. stb.	„	? —

ra ohajtja változtatni nevét. A négy utolsó azonban a legjobb akarattal sem birta kitalálni, hogy mit tesz neve körülbelül magyarul és változtatásával valamely tudós társaságot bizott meg.

Jobb is ha változtatják, mert Isten a magyarnak nem azért adott fogat, hogy ily vad nevek kiejtésének kísérletében töresse ki.

— A nagyfalusiaknak meg a kisfalusiaknak egymás közt határpörük volt. Mindkét fél nagy számban kitódult a pörös határra. A nagyfalusi bíró elkezdte a maga népe élén :

— Kendtek akarnak velünk kikötni? ha nép kell, itt több van, mint keteknél; ha pénz kell, itt több van, mint keteknél; ha ész kell, itt több van, mint keteknél.

Mire a kisfalusi pisze bíró így válaszol:

— Hogy keteknek több népe van mint nekünk, azt tudjuk; hogy keteknek több pénze van mint nekünk, azt is tudjuk; de hogy több eszük van, tagadjuk, mert különben nem dicsekédnének vele.

— Lengyelország ideiglenes helytartója rútol lepiszkolta egyik meghítt vendégét, a miért hozzája (a helytartóhoz) szólván, elég merész volt egyik lábát előre tenni. A szegény ember úgy megdöbbsent, hogy excusálni sem birta magát; — azt kellett volna neki mondania legalább :

— Bocsánat, elfeledtem, hogy csak akkor kell előre tenni, midőn Fenséged azt mondja, hogy : „mars!”

— Metternich herczegtől apprehendálják, hogy a mig Napoleon Ausztriát üti, sebzí, addig ő a fontainebleau vadászaton „schwarze Petert” játszik a császári udvar előtt. Az egyik osztrák követ *mezitlábost*, a másik *schwarze Petert* játszik, a harmadik meg — a *szinpadra készül*. (Csak az öcscse. Szerk.) Szépen vagyunk!

— Nősülnék már, de a mostani kor igen veszedelmes a nagy emberekre nézve, mert — a mint számos példa bizonyítja — mindnyájan nagy tettek előestéjén meg szoktak halni.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Tallérossy Zebulon levele Mindenváró Adámhoz.

Tekintedezs barátom uram.

Megbocsassa, hogy ilyen rosszul írok; faj kezem nagyon. Kiszültem egy nagy oratiót mondanyi az országgyűlésen. Ez így törtint. Leirtam is, megtanultam is. Actiokat is megtanultam hozzá. Annaira tele voltam a fejem a dictioval, hogy a kocsmában a kellnernek mindig így szoltam: „tisztelt haaz“ mire a lump nekem így felelte: „ist kein Haas mehr da.“ Még az én almomban is mindig azt almodtam, hogy az a tisztelt kukta, (a hogy új magyarraggal nevezi Beszed Janos collega a jegyzőket) az én nevémet olvassa fel; én nagyot csuklom ijedtemben, fel akarok allni, de le vagyok ragadva, meg akarok szolnyi, de meg vagyok nimulva, utoljára kurázsit veszem magamnak, felugrok, elkialtok magamnak, „tisztelt haz!“ s azzal úgy csapom a kezem a falba az agy mellett, hogy mind lementé rola a bür. Innen szarmazik, hogy faj kezem. Fine finali, még az oratiom se mondhattam el. Ez így törtint. Pedig bizom szép oratio volt. Azt akartam bebizonyítani, hogy azok mind, a kiknek neveik —ics, —vics, —szky, —czky, vagy —a betükön vígzödnek, azok eredetileg mint totok voltak, s így megköte'ezve vannak tutul beszilnyi országgyűlésen, mert azt nem tehetni föl a gavalléros magyar nemzetnek, hogy ilyen renegatokat fogadgya magába. (Vide petitionem Hurbanosturicam Thurocszentmartoniensem). Már most tessik engem hallanyi. Olyan sokan beszéltek elüttem, hogy mind elbesziltik az időt elüllem, mikorra mar én ram került a sor, voltunk még kilenczen a tárgyhoz, és minden ember tartotta kalapját kezében, hogy szalad haza. Olvassa nevem: „Tallérossy Zebulon!“ az a szöke kukta ur. (Nevet nem tudom, én csak így ismerem kukta urakat: szöke, verezs, szürke, barna, fekete, jól vannak megvalogatva.) Minekelütte felállhattam volna, valaki a tulsó uldalrul kialtja: „elálllok.“ Erre megzendült a tisztelt haz „iljen „Tallérossy Zebulon.“ Pedig én nem alltam el, csak szemem szem allt el a szóra. Tehát *többen is vagyunk itt Tallérossy Zebulonok?* Hanem hat az „iljen! már meg volt, s csak én ülve maradtam. Ki tudja, kaptam volna-e ilyen nagy vivatot az oratiommal. mint a nála nélkül? Denique a kezemet is hiaba csaptam a falba.

Tallérossy Zebulon.

Bokréta

olyan 100 hazugságból, a mit az Augsburger Allgemeine egy félévi folyama alatt csupán magyar dolgokról kiadott. 1861.

18. Magyarországon a nép zászlókat hord az utcán, mikre ez van írva: „halál a zsidókra.“ (Látott valaki ilyen trophaeumot?)

19. Bebizonyítja merész számtani adatokkal, hogy a Bach-rendszer alatt Magyarországon 1000 hivatalnok közül csak 200 volt *idegen*, a többi magyar.

20. Felfedezi, hogy Magyarországon „új magyaroknak“ nevezik a — zsidókat. (Igen a cigányokat.)

21. Leírja körülményesen, hogy verték be Dunlop kalapját az utcán, hogy menekült nagy nehezen egy bérkocsiba a népdüh elől. Reméli, hogy már most boszúból az angolok Londonban Kossuth fejébe fogják beverni a „kalpak“ot. Mingyárt hozzá teszi azt az észrevételt, hogy valószínű, miszerint az angol kormány ez esetet meg fogja hazudtolni, — a magyarok iránti sympathiából.

22. Meczenzéből egy családós zsidót átutazás közben 24 óra alatt eltakarodásra utalt az alkotmányos szolgabíró 14 foku hidegben.

23. Pestről minden német iskolát kiküszöbölték.

24. Öt vármegye ostromállapotba helyeztetett.

25. Egy leányra a szolgabíró 100 bótot veretett. Hozzáteszi, hogy ez az indiánoknál sem történik meg. (Nem ám, nekik nincsenek német szomszédjaik, hogy rájuk fogják).

26. A Képes Ujság Kossuth arczképével megjelent; de aztán konfiskáltatott. (Nálunk a mi konfiskáltatik, az nem szokott elébb megjelenni.)

27. Egy rendőr a hatvani utcán elfog egy tetten kapott tolvajt, a nép ki akarja szabadítani, s csak akkor engedi meg börtönöztetését, midőn kitudódik, hogy a kit meglopott, az is magyar volt.

28. Bártfán a nép az alkotmányos szolgabíró ellen föllázad, s az kénytelen magát 30 zsandárral védelmeztetni.

29. Magyarországon nem csak a választásoknál dönt az ököljog, hanem az iskolákban, a törvényszékeknel (!) és a vendéglőkben is.

30. Báró Vay a magyarokkal még csak rendbe tudna jönni, de meggyült a baja a jászokkal, kunokkal, hajdúkkal és pandurokkal(!). Szerinte ezek mind külön nemzetiségek, főleg persze a pandurok.

31. A liberalis párt befolyása a köznépre egészen megszűntnek tekinthető. (Az ám?)

(Folytatása köv.)

= Azt mondja Tallérossy Zebulon, hogy a főrendeknél mondottakkal ő is annyiban egyetért, hogy ő is kívánja a föliratot, de tartalmába nem egyez, kivéve az elején azt, hogy „Fölséges úr“, és a végén azt, hogy „alázatos szolgálai.“ A többi sok lesz nekünk.

= A Tatárok tehát kilenczedfél századdal hátrább vannak nálunknál, mert csak most hallani legelőször keresztény — Tatárok és tatárjárásról.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orakulumok.

Azt szokta mondani a borismerő ember az eléje tett bor habjára: „ha te elmegy, én itt maradok, ha te maradsz, én megyek.” Fiat applicatio bizonyos miniszterekre.

— — No minket a P. H. érdemes szerkesztője szépen megtett *zsidóknak!* Azt írja ugyan is, hogy Pesten a protestansok száma, *odaértve* a zsidókat is, a lakosságnak egy 22-ed részét teszi. Pedig tudhatná tapasztalatból, hogy mikor az ember kálvinistává lesz, nem metéltetik körül, s ha ismét catholizál, nem kereszteltetik meg újra. — Vagy neki, a ki *protestál*, az mingyárt zsidó?

— — Ez is egy miniszteri kombináció: miniszterelnök: Kétsasfejű Jónás; belügy: Procrustes Herostrot, (az, a ki egy ágyba fektetett mindenkit, ha végig nem ért benne, megnyújtotta, ha túlért rajta, levágott belőle.) hadügy: Executió Mustafa; pénzügy: Deficit Salamon; külügy: Skárt Otto; közlekedés ügy: Laufpas Hermán; cultus: Konkordáti Judael; iyaszág ügy: Dugdélvelddel Piripio.

— — (Hogy lehet az, hallja kend, hogy ugyanazon angol bírák, a kik Bernárdot fölmentették, ki Orsini bombákat fábrikált, Napoleon világos megölésére; most elítélendőnek találják Kossuthot a bankjegy készítésért). Hm, hát az ugy van, hogy Napoleon nem tudta megbízonyítani, hogy bombákat készíttetni egyedül és kizárólag neki van joga.

— — A képviselőház már nemcsak a multakra *vet fátyolt*, hanem a *jelen* levőkre is. Tudnillik az ablakok fölél *fátyolmennyezetet* készíttet, és azonkívül egy *szelettet*. (Hát a szelettető minek?) A polyvát elválasztani a magtól.

— — Az Üstökös legközelebbi száma bizonyos helyeken annyira megtetszett, hogy csak három nap mulva engedték oda más embernek is olvasni. Ez magyarázata a késői szétküldésnek.

— — A török szultán is meg szünt beteg ember lenni. (Meggyógyult?) Örökre. Nem sokára majd el-

énekelhetik a softák a zsoltár versét kiigazitva: „*örökösbe uram gyaurok jöttek.*“

— — Báró Krausst, volt osztrák pénzügy minisztert pedig a guta ütötte meg. (De nem a lapos?) Nem: az csak a miniszteri tárczáját. (Rosz esztendő ez a nagy emberekre apjuk! Már most mingyárt Tallérossy Zebulonon lesz a sor.)

— — Kuranda azt veté szemére Riegernek a Rájxrátnban, hogy miután az ő ősei németek voltak, mi jögon tartja magát csehnek? Hogy nem jutott eszébe Riegernek viszont azt kérdezni Kurandától, hogy miután az ő ősei a derék Makkabéusok, hát ő mi jögon tartja magát németnek! (Furcsa is az, hogy a zsidók **Ausztriában** a német elemet s a nyugoti civilizációt akarják képviselni.)

— — (Mi különbség a mostani ostromállapot és a hajdani között?) Az, hogy a hajdani ostromállapot alatt elébb elitelték az embert, azután lötték föbe és csak azután vették el a vagyonát; most pedig elébb elveszik a vagyonát, azután meglövik, és csak azután itélik el. — Lásd a bihari, csongrádi és Sztojanovics báró eseteit.

— — Hanem milyen ügyetlenek ezek a bécsi újságírók a magyar szavak kimondásában, és felfogásában! Most meg már azt képzelik, hogy ez a szó „fölséges“, annyi mint „fölséges.“

Ó-kori hősballada.

Talpra legény, itt az ellen!
Nagy robajjal jön az úton.
Huzzátok föl a várhidat!
Kanóczokkal az ágyúkhöz!
Hol a dárda, hol a puska?
Verni kell a lárma dobót.
Minden ezred álljon gyorsan
A sánczokra, mert a milyen
Veszedelem most közelget
A vár ellen, otyat soha
Még a török idejében
Sem állott ki Buda vára.

Ki vagy? mi vagy? wer da? Megállj!
Felelj, mert különben lövünk!
Miért rohansz e vár ellen?

„Vagyok én a jámbor érsek;
Ez meg itten a káplányom;
Ezek a ministransaim;
És ez a hús zászlós lovag,
A kik itten lovagolnak:
Békásmegyeri legények,
A kik idáig kisértek;
Jártam bérmálni ő náluk,
Eressz be őh vitéz várnagy.
Még téged is megbérmállak.“